

Prilega Novin.

Leto XXVII.

8. januara 1931.

Cena številki 1 Dinar.

Številka 1.

MARIJIN LIST

Tisk Prekmurske Tiskarne. Za tiskarno odgovoren HAHN IZIDOR v M. Soboti

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list.

Vrejuje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Cena Marijinoga lista je : I. V državi na skupni naslov 10 Din. i 2 Din. poštine za kalendar, skupno 12 Din, na leto. Na skupni naslov more hoditi najmenje 10 komadov. Za teh 12 Din. dobijo naročniki Marijin list i kalendar Srca Jezušovoga z prilogov „Priprava na srečno smrt“

Na posamezni naslov je cena Marijinoga lista v državi 15 Din. na leto. Za to naročnino dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštine prosto.

Naročnina se mora poslati do konca januara v celoti naprej ali mesečno naprej. Jako veliko dobroto nam pa skažejo naročniki, če plačajo naprej keliko le morejo. Smejo pa naročnino plačivati na mesece, to je vsaki mesec naprej en dinar.

II. Za vse države Evrope 25 Din. na leto. Za to ceno dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštine prosto. Plačati se pa mora Marijin list do konca januara ali mesečno naprej po dva dinara, zadnji mesec tri dinare.

Cena Marijinoga lista za države Evrope z Novinami vred je 100 Din. na leto. Naročnina se more do konca januara naprej plačati ali pa 8-50 Din. vsaki mesec naprej. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštine prosta.

III. Za države zvün Evrope, kak v Ameriko, Australijo itd. je naročnina na leto 40 D. Za to ceno dobijo naročniki Marijinoga lista tudi kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštine prosto. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plačati. Ki ma z Marijinim listom naročene tudi Novine, plača za oboje na leto dva dolara ali 112 Din. v državaj zvün Evrope. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plačati. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštine prosta.

Za naročnike M. Lista se služi letno več jezer sv. meš v Linzi v „Seraphinskom družtvi“ i vsaki tjedan edna sv. meša doma. Te sv. meše se služijo za žive i pokojne naročnike i za vse njihove namene.

V vredništvi M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pišpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezusekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v celo platno vezana z rdečov obrezov 12 Din, 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov i 5. knjižica: „Priprava za srečno smrt“ 2-50 Din.

Dari.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška v Črensovcih“ so darivali v dinaraj sledeči: Marič Alojzij uradnik M. Sobota 50, Sobočan Matjaš i Horvat Kalman Žižki, nabrala na gostüvanji pri Kralj Martini 43-50, Sobočan Matjaš i Čurič Vinci nabrala na gostüvanji na Kamenščaki pri Žižek Martini 30, N. Lipovci 10, Sobočan Štefan i Stanko Martin nabrala v Trnji 76, Tratnjek Ana, Renkovci 10, Markoja Marija Renkovci 10, N. Beltinci 10, Antolin Jožef, Odranci v zahvalo za srečno odajo 20, Kreslin Martin, G. Bistrica 10, Kociper Marija G. Bistrica 10, Marija Škerbinc Maribor, mesečna rata za črep 27, Tkalec Marija Trnje 10, Hanc Treza, Trnje 10, Hozjan Marko Črenšovci 20, Omar Lujza Renkovci 40, Prša Jožef M. Polana 30, Keržonka Štefan Vuča Gomila 10, Frasn Ferdinand Bakovci, 117.62, X. Y. Martjanci 900, Hozjan Jožef, Črna Mlaka 10, Kovačič Helena Krog 50, Kolenc Jožefa familija, Gomilica 20, Balažic Ana D. Bistrica, naj se počasti sv. Anton 10, Balažic Ana, D. B. prosi za pokojnoga moža, hčer

i stariše 10, Vučko Martina žena D. Bistrica, naj se počastijo 5 rane Jezušove i za pok. očo 5, ista, naj po sv. Antoni dobi blagoslov pri živini 5, Kolenko Karol, starišina na gostüvanji pri Bežek Štefani na G. Bistrici nabralo 22, Ferdin Štefan V. Polana v zahvalo, ka stvar ostala 10, Magdič Ivan Trnje, naj se hiša po sv. Frančiški reši nesreče 20, Horvat Jožef mlekarnar M. Sobota 60, Plej Jožefa arenda 450, Gomboc Kata Borejci 40, Némethy Lenka za † Hanc Žužo iz Turnišča 20, Heric Anton cestar D. Lendava 20, Krampač Marija, Žiški 10, N. N. G. Bistrica v zahvalo, ka stvar celo leto ostala zdrava po oblübi 100, Vinčec Marta z G. Bistrice, zdaj v Čanadi 100, Horvat Treza Trnje v zahvalo, ka njoj je brez operacije hitro odišla otekline i bolečina z roke 20, N. Beltinci 3, N. Beltinci 10, Balažič Roza D. Bistrica v zahvalo za srečno operacijo 50, ista prosi po sv. Maloj Tereziki za popolno zdravje 50, N. Gederovci v zahvalo 120, N. Gederovci 100, Jerebic Marija, služkinja, Sv. Križ pri Ljutomeri 80, Kolman Bara i Gerič Bara nabrale v Turnišči 108. Darüvali so: Lütar Bara 2, Vojkovič Bara 2, Koren Julia 12, Maruša Geta 12, Bakan Orša 1·50, Gerič Bara 2, Kolman Ferenc 8, Vojkovič Ana, 2·50, Rous Bara 2, Gjörköš Ivan 1, Kolman Bara 1, Kolman Bara 2, Horvat Klara 12, Vojkovič Bara 10, Florjan Jelena 4, Ščap Lojzi 2, Ščap Lujza 10 Din, v zahvalo sv. Maloj Tereziki za zdravje, Gerič Bara v zahvalo za zdravje 10, Tretji red 10, N. N. 4, Gerič Ana Hotiza v zahvalo za prijete dare 50, N. N. Hotiza v zahvalo ka dete ozdravilo 5, N. Hotiza 10, Jakšič Pavli nadavali na G. Bistrici 13·50, Žižek Donat G. Bistrica 10, Žoldoš Ana Trnje 5, Stanko Marija Žiški od odaje živine 10, N. Rankovci prosi od Marije Pomočnice obrambo 10, Flisar Anton Kruplivnik 5, Moršič Janoš Kruplivnik 5, Moršič Tereza Kruplivnik 3, Moršič Marija Kruplivnik 5, Pozvek Janoš Kruplivnik 2, Flisar Frančiška, Kruplivnik 2, Ferenčak Ana Odranci v zahvalo, ka je Bog stvar občüvao po oblübi 100, Žižek Mihael, Mesarič Jožef i Šebjan Jožef nabrali v Ižekovcih 49 kg žita i 100 kg hajdine. Odano za 161·25, Kühar Anton Ižekovci 10, Šalika Štefan Ižekovci 2, N. Črensovci v zahvalo za ozdravljenje brata iz težkoga betega 10, Horvat S. Martin Trnje v zahvalo za srečo pri stvari 10, Šülič Treza G. Sinik, v zahvalo, ka zdravje nazaj dobila 50, Hozjan Kristina Črensovci 10, iz Bakovec Marič Anton 5, Fuks Alojz 2, Bočkaj Alojz 8, Petkovič Janoš 5, Buzeti Štefan 10, Horvat Mihal 4, Cvetko Frančiška 2, Vöröš Ana 6, Štadler Jožef v zahvalo ka stvar ozdravila 10, Lovenjak Matjaš 10 Din.

Oča sirot na Vam povrne stoterokrat !

II.

Na podporo za Marijin list so darüvali v dinaraj :

Stanko Martin Trnje 5, N. Strehovci 5, Bakan Bara Beltinci 5, Vereš Martin Beltinci 2, Glavač Jožef Beltinci 2, Tratnjek Ana Beltinci 0·50, Balažič Roza D. Bistrica 20 Din. Marija, povrni Vam !

III.

Na fond Marijinoga lista so darüvali v dinaraj :

Grlec Štefan Rakičan 20, Smej Štefan Beltinci 10, Tkalec Kata Gor. Bistrica 10, Marton Kata D. Bistrica 2, Naročniki Gederovci 50, Zrim Lovrenc Martinje 1, Kozar Jurij Martinje 2 Din. Marija, povrni Vam !

Tečaji duhovnih vaj za prvo četrtletje 1931.

- Za Krekovo mladino: od 3. do 7. januara.
- Za rekrute: od 10. do 14. januara.
- Za može: od 17. do 21. januara; od 17. do 21. marca.
- Za odbornike Mar. družb: od 31. jan. do 4. februara.
- Za dečke: od 7. do 11. marca.
- Za akademike: od 28. marca do 1. aprila.

Vsaki tečaj se začne večer prvoga i konča zjutraj drugoga zgoraj imenüvanih dni. Vdeleženci naj bodo v „Domi“ do 6. viere večer prvoga dneva. Za vdeležbo naj se pravočasno prigrasijo. Ako bi što izmed prigrasjenih ne mogeo priti, se mora pravočasno odglasiti, da napravi mesto drugomi.

Oskrbnina znaša za ves čas 120 Din.

Pišite na naslov: Vodstvo „Doma duhovnih vaj“,
Ljubljana, Zrinjskega 9.

Sedem duhovnikov pri smrtnoj posteli svoje matere. V Erie-i, v obrežnom mesteci Pennsylvanije, je vmrla 31. augusta julija Gaunon.

Mela je osem dece, ki so se vsi zbrali v zadnjih zdihljajih njenoga življenja okoli postele. Sedem sinov je duhovnikov, eden med njimi je celo škof v Erie-i. Lehko je bilo vmreti blaženoj materi, gde je vidla okoli sebe zbrane sinove duhovnike, ki so v poniznoj molitvi priporočali njeno dušo Bogi.

Smrt velkoga apoštola — laika. V Tutikorini je nedavno vrmo v svojoj preprostoj hižici eden največših apoštolov — neduhovnikov sv. Cerkve, Dariam Pillai. Petdeset let je včio ljudi i jih pripravlao za sprejem v krščansko vero. K njegovomi velkomi uspehi je pomoglo poleg gorečnosti tudi to, da je blo dober govornik. Celih 50 let je verno služo sv. Cerkvi za siromaških 250 Din. na mesec! Ob smrtnoj posteli venoga služabnika le molo tudi tutikorinski püšpek msgr. Roche.

Zdržene ameriksanske države — poganska dežela. Po najnovjšem majo zdržene države 122 milijonov prebivalcov. Med njimi je 20 milijonov katoličanov i 4 milijone židovov. Poleg teh je 167 drugih ver, šterih pripadniki štejo sküпно 30 milijonov. Več kak polovica vseh prebivalcov, 68 milijonov, pa ne pripadnejo k niednoj veri, so tak pagani.

VSEBINA:

Naročnikom M. Lista naznanjamo sledeče:	Stran 1	Govor sv. Bernarda od dvanajsteri prednosti Blažene Device Marije	6
Jezušek povej nam, ka ti je dala mamika?	2	Dve materi. Štera je bila prava mati?	8
Blažena Agela Folinjska, dovica, tretjerednica svetoga Frančiška Assiškoga	3	Kratke misli, ki daleč segajo.	9
Mladenec i mladenka nekaj vama pravi Bl. D. Marija poslušajte ka!	5	† Récek Štefan Janoš Trije Krall Od „Doma sv. Frančiška“	11 14 15

Naročnikom Marijinoga Lista nazna- njamo sledeče:

I.

Cena Marijinoga Lista v državi je na skupni naslov 10 Din i dva dinara poš-
tine za kalendar, skupno 12 Din. na leto. Na skupni naslov najmanje deset ko-
madov more hoditi. Za teh 12 dinarov dobijo naročniki Marijinoga Lista
brezplačno tudi kalendar Srca Jezušovoga pa prilogo „Priprava na sreč-
no smrt.“

Naročniki smejo na mesece plačivati naročnino, to je vsaki mesec
naprej eden dinar. Jako veliko dobroto nam pa skažejo naročniki, če pla-
čajo naprej, keliko le morejo.

Cena Marijinoga Lista v državi na posamezni naslov je 15 Din. na leto. Za to ceno
dobijo naročniki z M. Listom brezplačno kalendar Srca Jezušovoga i prilo-
go „Priprava na srečno smrt“ poštnine prosto. Naročnina se mora poslati
do konca januara v celoti naprej ali mesečno naprej.

II.

Cena Marijinoga Lista v vse države Europe je 25 Din. na leto. Za to ceno
dobijo naročniki z M. Listom brezplačno kalendar Srca Jezušovoga i prilo-
go „Priprava na srečno smrt“ poštnine prosto! Plačati se pa mora M.
List do konca januara, ali mesečno naprej po dva dinara zadnji mesec
pa tri dinare.

Cena Marijinoga Lista v države Europe z Novinami vred je 100 Din. na leto.
Naročnina se more do konca januara naprejplačati ali pa 8 Din. 50 par
vsaki mesec naprej. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštnine prosto.

III.

Cena Marijinoga Lista v države zun Europe kak v Ameriko Australijo itd. je
na leto 40 Din. Za to ceno dobijo naročniki z M. Listom brezplačno kalen-
dar Srca Jezušovoga i priloge „Priprava za srečno smrt“ poštnine prosto.
Ta naročnina se mora do konca januara naprejplačati.

Ri je z M. Listom naročen i za Novine, plaća za oboje na leto dva dolara ali
112 Din. v državi zun Europe. Ta naročnina se mora do konca januara na-
prejplačati. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštnine prosto.

IV.

Širitele prav lepo prosimo, naj z lübezni do dobre Matere Marije
širijo naprej Marijin List i vsaki mesec pošlejo notri naročnino po polož-
nici, štero dobijo od nas. Širitelje svojega lista ne plačajo i vso poštnino
si majo pravico odračunati. Širitelje neso dužni nikomi na dom nositi
Marijinoga Lista. Če to z dobre vole včinijo, naj njim Marija plaća te trud.

Za naročnike M. Lista se služi letno več jezer sv. meš v Linzi v
„Seraphinskom društvi“ i vsaki tjeđen edna sv. meša doma. Te sv. meše
se služijo za žive i pokojne naročnike i za vse njihove namene.

Vredništvo i uprava Marijinoga Lista v Črensovch.

DEVICA MARIJA ČUVAJ ITE!

Jezušek povej nam, ka ti je dala mamika?

Jezušek: Dala mi je življenje. Jaz, ki sem večni Bog, ki oživlam vsako bitje na zemlji, sem vzel svoje zemeljsko življenje od nje. Ona je obljubila popolnoma čisto življenje dobromi nebeskomi Oči. Pa neje štela postati ni moja mati, če bi mogla svoje devištvo zgubiti. Tak rada je mela nedužnost svojega deklinstva. A jaz, ki sem večna lelija, ne sem njej vzel

devištva, kda sem njeni sinček postao, jaz sem njej devištvo ešče potrdio i poviso tak, ka takšega ne je bilo i nikdar več ne bode na zemlji. Ona je bila devica i li mati. Kak devica me je poprijela, kak devica me je rodila i po rojstvu mojem je tudi ostala devica. Dušica moja, vidiš kak rad mam jaz devištvo, ka takše čude delam zavolo njega! Moja mamika je bila devica i mi je dala življenje. Celo svoje odrešeniško življenje mam od nje. Njej se mam zahvaliti, ka sem se rodio v Bethlehemi, kde so mi angelci spevali, kama so me prišli pastirje molit i kama so mi dare prinesli sveti trije Kralji. Njej se mam zahvaliti, ka so me sto ino stojezeri nasledovali v mojem zemeljskom življenji, ka so poslušali moje navuke, ka so sprejeli mojo vero, ka so mi ostali verni, ka so širili božo čast, ka so se žrtvovali za zveličanje duš i ka so sebi i drugim nebo odprli, kde me z Očom i svetim Duhom vekomaj hvalijo i zvišavajo. Vso diko svojo, štero sem v svojem zemeljskom življenji dobo, štero v Oltarskom Svestvi dobivam do konca sveta i štero bom vživao vso večnost kak človek v nebi, sem dobo od svoje mamike, ki mi je dala človeče življenje. Zato njej pa ne morem odpovedati niedne prošnje, da več kak Bogi dati življenja nišče ne more včiniti, vekšega dara njemi nišče ne more pokloniti. Zato sem njej dužen vse spuniti, ka me le prosi.

Dušica moja! Daj mi tudi ti ž njov vred življenje. Jaz zdaj na vaših oltaraj živem. Oživem pa same tak, če se najde duhovniška roka, štera me sprejme pri svetoj meši. V tabernakli mi zato tista duša da življenje, štera mi poskrbi duhovnika, ki

me z nebe na zemljo spravi. Maš dobroga dečka, ki je bistro glave? Daj ga včiti, naj postane moj duhovnik. Če ga pa nemaš, pomagaj druge siromaške, a pobožne dečke, naj se ti navčijo za to največjo čast sveta! Če pa ne moreš ni prvo, ni drugo včiniti, mi lahko pomagaš tak, ka moliš, se trapiš z dovoljenjom tvojega duhovnoga voditela v te namen, da dobim zadosta duhovnikov i ka ti bodejo puni tistoga duha kakšega je mela moja mamika! I da, kak sem ti zgoraj pravo, mi je najljublenejša sveta čistost, zdrži svoje dare s svetov čistostjov. Živi poleg svojega stana čisto, če pa moreš, pa tudi deviško, če si naime samska. Neje vsaki pozvani v zakonski stan. Vnoge sem pozvao v samski stan, ka bi mi bile rožice kak mi je bila moja mamika i bi mi z svojim sladkim dišecom veselje delale. Keliki ne bi nosili tak strašnoga zakonskoga jarma, če bi me bogali! Keliko žen ne bi melo pekla na zemli v svojem pijanom moži, keliko možov ne bi melo v zeni šatana, šteri njemi nikdar ne da mirü, če bi me bogali pa bi šli ta, kama sem je zvalo, če bi ostali deviški i bi mi služili pri oltari! Düšica moja, ne vzemi te moje reči tak, kak da bi ti jaz kaj v oči metao. Jaz te samo včim; ti pa bodi moja verna vučenica i navči se na eden ali drugi način dati mi življenje v Oltarskom Svesívi.

Düšica :

Jezuš me z nebe zove:
„Tolaži mi bože srce,
Spravi me na oltar,
V boži dar i pehar,
Mešniki vu roke
Da rešim vse ovce“.

Toj želi se odzovem
Bodem skrbno noč i den
Za vnoge mešnike,
Ki Jezuš v njih žive,
Marijino Srce
Ki v njih noč-den raste.

Blažena Agela Folinjska, dovica, tretjerednica reda svetoga Frančiška Assiškoga.

Vmría leta 1309. jan. 4. v Foligni.

Njeni spovednik O. Arnald, frančiškan je izdao od nje sestavljeno go, v šteroj svetica etak piše: „Nekoč sem bila v molitvi zameknjena. mi je dober Bog gučao jako lübeznivo i prijazno. I gda sem gorpodnola, sem vidila Boga, ki je z menov gučao.

Me pitaš ka sem vidila? Odgovorim ti: jaz sem gledala. Jaz samo tako morem povedati, da sem gledala neko popolnost i svetlobo, štera je tak prehodila, da toga popisati ne sem mogoča i toga niti razložiti morem. Jaz sem nekaj gledala, pa to li ne je melo tela. Tak je bilo, ka je v nebi, gledala sem lepoto, od štere samo teliko morem povedati:

jaz sem to najlepšo Lepoto gledala, štera vse dobrote ma v sebi. svetniki so stali okoli toga čudnoga Veličanstva i je zvišavali.

Bog mi je pravo: „lūblena, sladka hčerka! Vsi nebeski svetniki goreče lūbijo: ravnotak moja mati, Ednok boš ž njimi zdrūzena.“ I no mi je vse to povedao, se mi je vidilo le malo, ka je od mater svetnikov govoro: nateliko sem se njemi veselila. Sladkost, ki se

Sv. Drūžina: Jezuš, Marija, Jožef.

Ovčica poleg Jezuškega moreš biti ti dūšica. Lūbti ga moreš!
Vse tvoje njegovo more biti!

ga v mene levala, je bila tak velika, da sem angelov i svetnikov ni diti ne štela. Vidila sem najmre, da vsa dobrota i lepota svetnikov je la od njega i v njem mela svojo vretino i ka je on jedina dobrota i bina vsake lepote. Jaz sem se nateliko radūvala njegovej lepoti, da goga stvorjenja nesem mogla gledati.

Pravo mi je pa: „Jaz te neizmerno rad mam. Ali ne kažem ti te lü-
nego skrivam jo pred tebov. Moja dūša njemi je na to odgovorila:
pa maš tak veliko lükezen do mene i zakaj se mi tak jako vese-
Ve sem pa jaz tak grda i sem te skoz celo svoje življenje žalila!“ On
pa odgovoro: „Jaz sem teliko lübezni potrošo na tebe, da niti ne
na tvoje falinge, čeravno je moje oči gledajo. Pa sem tüdi veliki
skrio v tebe. „Zdaj je čütüla moja dūša, da je to brez vse zmotnjave
ni piknjice neje dvojila v tom. Ona je čütüla i vidüla, da bože oči
počüvajo. I dūša je poglednola v te bože oči pa je zajela iz njih
blaženost, da je nieden človek ne more razložiti, čeravno bi prišeo
svetnik z nebe doli. I kda mi je pravo, ka mi dosta lübezni skriva,
nemorem nositi, te njemi je odgovorila moja dūša: „Če si pa ti vse-
oči Bog, te pa moreš napraviti, da bom jo mogla nositi.“ On mi je
to odgovoro: „Če bi jaz to včino, bi z tem že na zemli spuno vse
žele i ti te več ne bi gladüvala mene. Zato ti neščem spuniti te žele.
protno to želem, da ti na tom sveti maš glad i želo po meni i ka
ješ od toga, ka si domo k meni želeš.“ (H. Bihlmeyer.)

Z teh reči svetnice lahko sklenemo sledeči navuk: Bog nas zato poha-
riži i težavami na tom sveti, ka bi se nam mrzilo te svet, ka bi is-
najšli nebo. Dragi tretjeredniki, vi se pa navčite od svoje redovne
to, ka špoti sveta i pokorno življenje tretjega reda bode preobilno
ano že samo z ednim pogledom na dobroga Boga. O pa mo ga več-
gledali!

Mladenec i mladenka nekaj vama pravi Bl. D. Marija, poslüšajta, ka!

Marija:

Moji stariši so meli jako veliko veselje v meni. Na stare dni sta me
la sladki ajtek i predraga mamika. Neizmerno sta želela, da bi ostala
njima doma i bi njima bila na pomoč na stare dni, kda njeva že ne
mogla nositi bremena toga življenja. Bog je pa nači šteo. Tak je odlo-
taj me data v kraj od sebë. Tak je odločo, ka sem jiva mogla po-
kda sta me najbolje potrebüvala. Bog da starišom deco i da svojo
na pravico jo tüdi vzeti, kda jo šče i kama jo šče. Stariš ne sme
njegovoj svetoj voli nikaj gučati. Vse ka Bog ravna, je njemi v čast,
i starišom pa vsikdar na veselje na tom sveti, na drügom sveti pa na
večnoga življenja. Ne čüti toga včasi stariš, ali dete, nego ednok pa li
Tak je bilo i pri meni. Bila sem komaj tri leta stara, kda sta me
ajtek i sladka mamika vzela na naroče i nesla v Jeruzalem, ka bi se
od njeva včila bogolübnoga življenja v cerkvi, čteti, pisati, ročno
i vse drügo, ka je potrebno za edno mladenko. Vidüla sem na njidva
ki, keliko njima je trpela te dūša. Tüdi meni je žalost kalala srce. Ali
sem spoznala v svojoj gingavoj mladosti, da vse, ka Brgec želejo, je
sem se z celim srcom podvrgla želi stariša i ostala v cerkvi pa
podvrgla vodstvi i strahüvanji mojih vučitelic. Te so me včile z navuki
pobožnim življenjom. Toga drügoga če nema vučitelica, neje vučitelica,
morilka. Mlado srce mora priti i sme priti samo poštenomi vučiteli
jo. Če je nepošteni dobi, spremeni ovco v vuka, ki samo trgati zna.

Zato je teliko pohüjšljivih deklin i mladencov na sveti, ka so prišli kvarjenim vzgojitelom v roke. Teška mi je bila ločitev, ali v kak velikansko ri mi je plačao Bog pokorščino, starišam pa žrtev! V cerkvi me je pravo, ka sem postala mati njegovoga Sina, moja stariša pa v Njem bila svojega božega vnüka.

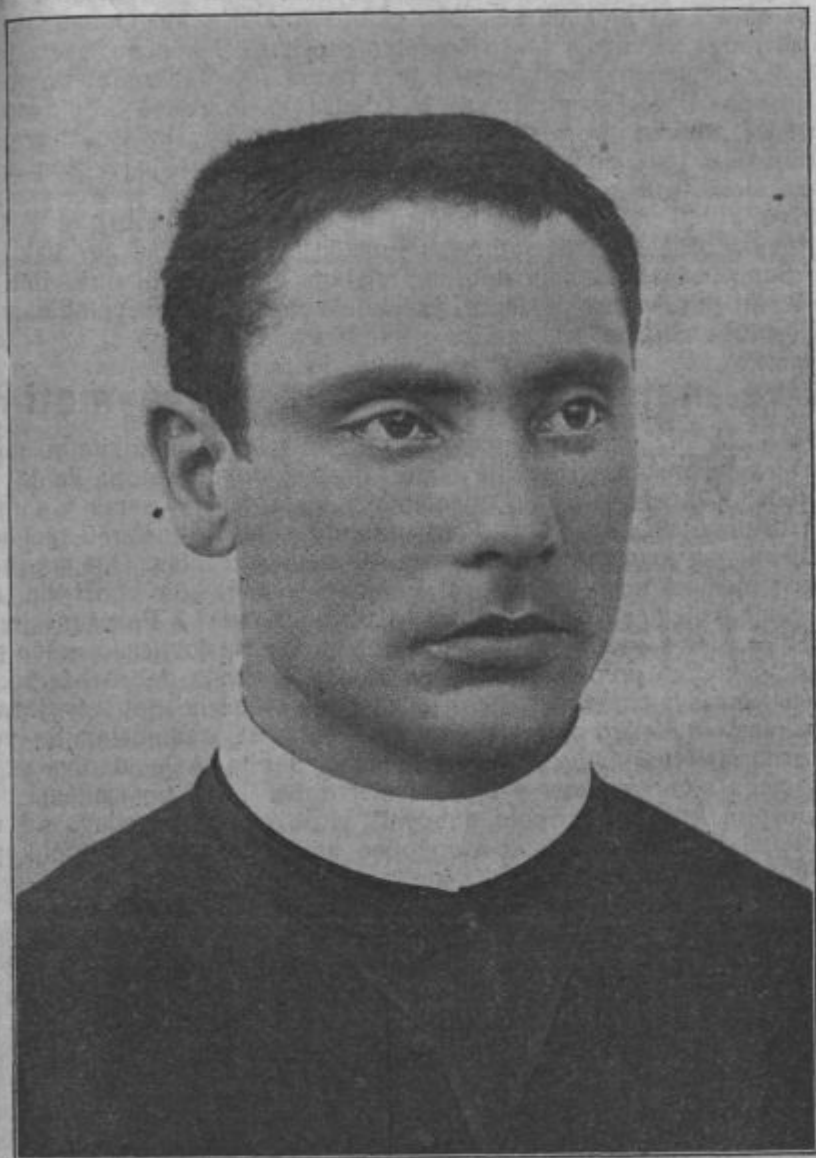
Draga mledenka, dragi mladenc, ljublena dečica moja, bogajta Bogajta očo i mater i ne idita od doma brez njihovoga dovolenja. Ta od doma, kda to zahteva boža sveta vola. Ali nikdar ne idita v mesta na službo, kde bi škodo trpela vajina düšica! Jaz sem šla od po božoj voli ali samo ta, kde ne sem zgübila, nego šče bole najšla. Tak tüdi vidva nikdar ne idita ta, kde bi znala zgübiti dobroga Bog takše službe se ne pogajajte, kde ne bi mogla spunjavati svojih dužnosti. Naj vaj ne preslepi velikost plače. Plača velika, če se do mo tak, ka se žali moj ljubeni Jezuš, ne je plača, nego vstopnina na večnoga trpenja. Na takšoj plači nega božega blagoslova i takša samo greh, to najvekse hüdo na zemlji. Keliko mladencov i mladenc obogatelo po službaj vu vrednosti, a strašni siromacje so postali na Ka njim zdaj hasni bogastvo, da so te najveksi kinč, Boga, zgübili? do se mogli na den slednje sodbe izgovarjati, zakaj so zanenili Bog nikaj vredno blato sveta? Ka si si zvolo, to tüdi vživaj vso večnost Boga, nego greh i njegovo plačo, ogenj! — njim bo odgovoro večni So

Deklica i deček, jeli ka sta že vidila mojo podobo, kak se mi če 12 zvezd okoli glave! Znata ka so te zvezde? Te zvezde so vajne Zvezde pa se vudne nikdar ne vidijo. Te sunce sveti. Sunce je moj On naj sveti vajnom v življenji, den je življenje. Zvezde samo po noči tijo. Tak bodeta tüdi vidva po noči, po tom kratkom življenji svetila mene v nebi i gledala dol na moje naročje večno lepoga Boga, mo Sina, če ta se ravnala po meni, če ta hodila samo ta, kama de vaj de Bog zvao i če ta se tü tak obnašala kak sem se jaz. Jaz sem v ce molila i verno delala ne zato, naj me pohvalijo, nego zato, naj se dopadnem. *Tak delaj tüdi ti dragi dečko i draga deklica, pobožniva i delavniva! Oboje pa zato, ka Bog tak žele.* Kakša je ta pobožnost i lavnost vama razložim to leto, verno me poslušajta!

Govor sv. Bernarda od dvanajsterih prečnosti Blažene Device Marije.

Jako nam je najmre — predragi — škodo eden človek i edna žena — hvala Bogi — ravno po ednom človeki i po ednoj ženi se je popravilo z velikov naklonjenostjov milosti. Ar kak je prišeo greh, tak tüdi prišlo vsmilenje; velikost božega vsmilenja je pa vekša od velik človeče nesreče. Večni i vsmileni Stvoriteo je ne pogübo, ka je bilo zleno, liki je vse prenovo, da nam je dao namesto staroga Adama novoga Jezuša Kristuša i namesto Eve Marijo. Zadosta bi nam lahko bio Krist sam, kajti zadoščenje za grehe večnomi Oči izhaja od Njega, za nas pa bole, da mamo tüdi Marijo. Primerno je, da sta dva človeka pri našej novitvi, kak sta bila dva pri prvom grehi. Mogočni i vsmileni je sreča med Bogom i ljudmi Bog i človek, Jezuš Kristuš.

Ona sama, Marija, žena blagoslovljena med ženami nam je ne odveč; ma svoje zasluženje pri zadoščnji za naše grehe. Marija je naša srednica pri Jezuš, ona včini za nas največ. Eva, mati grešne dece! po njoj je kača, ki je prinesla smrt, tudi v moža vsadila klico grešnosti, a

Po 25 letnici Marijinoga Lista: Kletl Jožef, kaplan v Črensovcih l. 1904. dec. 8. kda je vredlo 1 izdao prvo številko Marijinoga Lista.

Marija je mati vsmilenja, ki je deci Eve prinesla klico zveličanja. Ona nas je oddaljila od Boga, Marija nas vodi nazaj. Eva nas je zapelala, Marija nam ponudi zveličanje. Zakaj se bojiš približati se k Mariji, o človeča

slabost? Nikaj nega na njoj strogoga, nikaj strašnoga: vsa mila je, vsem ponuja pomoč i lübezen.

Prelistaj pazljivo duge vrstice evangelske zgodovine i če najdeš na Mariji kaj odbijajočega, če najdeš na njoj samo senco, ki te ne bi nagibala k lübezni i k poštüvanji pred njov, potem se lahko bojiš približati sek njoj.

Glej, puna je materinske lübezni i milosti, puna je nežnosti i vsmilenja, vse najdeš na njoj, da se lahko približaš. Daj hvalo Onomi, ki ti je iz neizmernoga vsmilenja takšo srednico preskrbo. I končno, vsem je postala vse, zaslepljenim i nezaslepljenim je z radodarnov lübeznejov pomočnica. Vsem je odprla srce vsmilenja, da bi iz njenoga bogastva i polnosti zajemali vsi, zgrabljeni prostost, betežni ozdravljenje, žalostni tolažbo, grešniški odpüščanje, pravični milost stanovitnosti, angeli veselje i končno sv. Trojstvo slavo, druga boža peršona človeče telo; odprla je srce vsmilenja, da naj nega niti ednoga, ki ne bi čüto toplote njene lübezni.

Pomisli, ona je žena obdana s suncom! Prikazala se je kak novo sunce. Sunce ednako vzhaja dobrim i slabim, ednako tüdi ona deli dobrote. Vse je pripravljena poslütniti, vsem je milostivna, v nevolah nam rada z velikov lübeznostjov pomaga.

Dve materi. Štera je bila prava mati?

Na Češkom je dober Bog podelo hčerki ednoga fabrikanta miloščo pozvanja v samostan. Prosila je mater, da njej dovoli vstop. Ta je prošnjo odbila. Kda je pa hčeika punoletna postala, je šla sama v samostan i se je pripravljala na oblübo. Pred oblübov je pisala materi i njej je naznanila, ka ona neje proti tomi, ka ne bi mela zaročnika. Ona ma tüdi zaročnika i njeni zaročnik je najlepši i najbogatejši, je sam boži Sin, dober Jezuš. Mati pa ka je včinila, kda je to pismo dobila? Pisma ne je sprejela. Hči je pismo nazaj dobila z tov opombov „Naslovljenec nešče pisma sprejeti.“ Si lahko predstavimo, kakša žalost je obišla dobro hčerko, kda je to štela na svojem pismi, štero je z celov lübeznostjov svojega srca napisala materi. Veliko žrtev je prinesla, kda je šla v samostan. Še vekšo je pa prikazala Bogi, kda je to pismo nazaj dobila. A je darüvala bridkost svojega srca za mater svojo, da njej dober Jezuš bo smileni.

Gospod Arthofer Leopold, dühovnik voze nam pripovedava od druge matere sledeče. „Prvi, koga sem pokopao na našem zavodnom pokopališči, je bio 26 star mladenec, sin jako imenitne familije. Nesrečen je v nekšoj temnoj vür: sküšavanja posilo nekšo deklico i jo je tüdi vmoro, ar se je bojal sramote pred lüdmi. Dobo je dugo, teško vozo. Ali samo par let je bio v njej, jetika se ga je lotila i ga vmorila. A v velkoj pokori, z Bogom zmirjen je vmro. Pri njegovom sprevodi je bila navzoča tüdi njegova mati. Jaz sam šo ž njov na pokopališče, kde je v kapuri ležao njeni sin. Nikaj nesva si gučala. Moja sprevodnica je šla nemo poleg mene z trüdnimi koraki bleđa i sklonjena. Pred pokopom se povis vzeo z trüde. Meni se je to strašno zdelo. Ali gospa je tak želela. Dugo je gledala z brezskuznim pogledom v posüseno lice mrtvoga, šteroga je vu vozi niednok ne obiskala. Zatem je pa začela gučati: „Karči, moj Karči! — jaz ti odpüstim dnes vse. — Ve si pa dobro vmro. — Nekda si bio tak lübleni, dragi deček. — Ali samo ednok je to bilo.“ Z trepetajočimi rokami ga je pošköpila z blagoslovljenov vodov po čeli, trügo smo zaprli i püstili v materzemljo.“

Ne vam je teško vgoniti, štera zmed teh dveh mater je bila ta prava mati.

JAKOB

Kda je sv. Ivan Krstiteo bio vu vozi, je Jezuš gučao od njega vnožini. I ka je gučao? Gučao je, ka je sv. Ivan več kak prorok, več kak tisti, ki so v kraljevskih hišaj, pravo je celo, ka je angeo, ki pripravlja pot Gospodi. Pa je bio od Heroda v vozo vžžen. Od voznika, ki je pod kaštigov, guči tak Jezuš, boži Sin. Z toga sledi, ka so etoga sveta kaštige ne vsikdar pravične, nego tudi krivične Zakaj je trpo sv. Ivan? Zato ga je dao krao v vozo vrči, ar ga je sv. Ivan pokarao zavolo nečistog greha, ka je bratovo ženo k sebi odrtao. Za lübezni pun opomin je mogo trpeti vozo i sledkar tudi smrt prestati. A Jezušove reči, njegove pohvalne reči, idejo nesamo njemi, nego vsakomi, ki zatogavolo trpi, ka brani Jezušove zapovedi, ka kara greh. Tak idejo njegove pohvalne reči v prvaj vrsti dühovnikom, ki po svojem pozvanji morajo to delati, potem pa starišom i naprejpostavljenim. Ti, ki se n: bojijo zameriti se grešnomi svetí i so zatogavolo preganjani i ošpotani, neso trst, šteroga veter sem-ta goni, niti neso mehküneži kraljevskih palač. Več so; celo več kak prorocje; angelje so pred božimi očmi. V zagovarjanji pravice bodimo zato odločni i greh pokarajmo, obsodimo pri vsakom, čeravno nam je najdragši.

* *

Kda de konec sveta i Jezuš pride sodit žive i mrtve, te zapüsti on tabernakl i se poda k grobovim mrtvih. Poda se h grobom svojih dragih ovčic, štere so ga rade k sebi jemale v svetom prečiščavanji. Ve je on pravo: „Ki je moje telo i pije moje krv, ma večno življenje i jaz ga obüdim na sodnji den“ (Jan. VI. 54) Kak velika sreča za nas, če radi hodimo k Jezuší. Do sodnjega dneva je Jezuš v tabernakli na naših oltaraj navzoč, da krepí svoje ovčice proti vsem blodnjam sveta, štere bodo proti konci sveta še strašnejše i bo napravo kak kapitan ladje. Kak te zadnji sme zapüstiti samo te ladjo, kda so se že vsi rešili, tak bo dober Jezuš tudi zadnji zapüsto tabernakel i se podao k grobom svojih ovčic da jih zbere z odičenim goristanenjom na večni blaženi žitek tudi v teli.

Posvet vsaki den gori pred tabernaklom. Gori, naj ti svedoči, ka Jezuš zaistino tü prebiva. Kde svetijo, tam so doma lüdje, tam prebivajo. Zato ti da svetiti Maticerkev, naj ta vera v tebi goři. Ali maš ti vero v Jezüša, v sodnika tvojega, če se pred njim drzneš gučati, smejati, slabo misliti, nepošteno se držati?

* *

Od svetoga Ferencu znamo, ka je dobo rane gospoda Jezüša Kristüša i jih je noso do svoje smrti. Jeli ka je to velika čast? Vekše si komaj

moremo misliti, ki bi se dala človeki za odliko na telo? Zakaj je pa do-
bo, po čem je dobo to odliko? Dobo jo je zato, ka je trpo, ka se je rad
pcsto, ka je rad delao vse proti nagnenji svoje nature. Bog je svet po
svojem trpljenji rešo. V nebo pridemo samo po mirnom trpljenji. Brez križa
nega zveičanja. I kem vekši je križ, tem vekša je naša plača v večnosti.
Razmiš zdaj dūšica, zakaj dava dober Bog svojim zvoljenim križe i težave?

Po 25 letnici Marijinoga Lista : Baša Ivan, plebanoš i dekan v Bogojini, vrednik M.
Lista od jan. 1. leta 1908. do dec. 31. 1912. V teh petih letaj je g. dekan z vsov vrelostjov
vrejūvao za časa teškoga betega g. Klekl Jožefa M. List. Pa ovak tūdi bio eden naj-
bolših i najvernejših sotrudnikov i pisatelov.

Njeva sta čast i zagotovilo za nje, ka so njegovi zvoljenci, šterim šče dosta dati vu nebeskoj diki.

* *

Marija je bila brez greha poprijeta. V prvom hipi svojega življenja pod maternim srcom neje mela greha ona jedina, vsi drugi so ga meli, ti najvekši svetniki tudi. Pa kda se njej je ta milošča pri stvorjenji v dušo vlejala, se je z ednim vlejala tudi druga velika. Dobila je to miloščo, ka v njeno dušo nikdar neje prišla poželjivost na greh. Vsaki človek ma, je meo i bo meo poželjivost, jedino Mariija neje mela. Troji koren greha: poželjivost tela, poželjivost oči i gizdost žitka, od šteroga guči sv. Duh Bog, v Mariji ne se je najšeo. Pa nesamo ka nikšega prostovoljnoga greha neje včinila Mariija, ona niti nepremišljeno neje grešila. K toj velikanskoj milošči šče prihaja ta njena dika, ka vse, ka je delala, je vsaki hip tak popočno včinila, kak je Bog od nje želo. Bila je sunce, štero vsikdar sveti od ranoga jutra do kesnoga večera i kda zajde, ne prejde, nego na drugom deli sveta sveti i segreva dale pa šče bole kak je pri nas. Tak tudi Mariija, to pravo Jezušovo sunce, kda je zajšlo na tom sveti, je začelo iziti na drugom i ž njega nas segreva i ž njega nam sveti na poti zveličanja. Deca Mariijina, dostakrat hodite na to sunce, dostakrat hodite k Mariji po svetih molitvaj i po njenom gorečem vernom nasledüvanji! Ona je milošče pune, ona je sovražnica greha, ki nikdar neje bila pod njegovov oblastjov, zato pa z vüpanjom prihajajmo k njej i nas bo rešila greha.

* *

Si vido že Marijino podobo, kak se splečejo zvezde okoli njene glave? Te zvezde so naše duše, posebno te zvezde so čiste mladine. Zvezda se po dnevi ne vidi. Zato če ščeš biti duša spletena okoli Marijine glave, skrivaj se po dnevi, to je rada bodi ponizna. Pa zvezde nikdar neso zamazane. Zvezde so vsikdar čiste. Bodi zato čista dušica. Jezus ti obeče, ka čisto srce bode Boga gledalo. Dušice, bodite ponizne, bodite čiste, ka te smeje okoli Marijine glave se svetiti vso večnost doli na njeno naročje, na njenoga Jezusa.

* *

Ka bo s tem svetom? Tak nam pravi Bog, ka prejde svet i njegovo poželenje. Če svet prejde i vse, ka na njem žive, prejdeš ti tudi i to tudi ka ti želeš. Če pa prejdeš ti i tisto ka ti želeš, ti je vredno želeti? Ti je vredno za svet živeti? Svetniki zato neso nikaj želeli i neso niti živeli. Oni so vmirali v celom svojem življenji, naj bi mogli vekomaj živeti. Vmirali so pa tak, ka so vmarjali v sebi vse telovno poželenje, vso posvećenost i so samo za Boga, za njegovo diko i zveličanje svoje duše i drugih duš živeli.

† Récek Štefan Janoš.

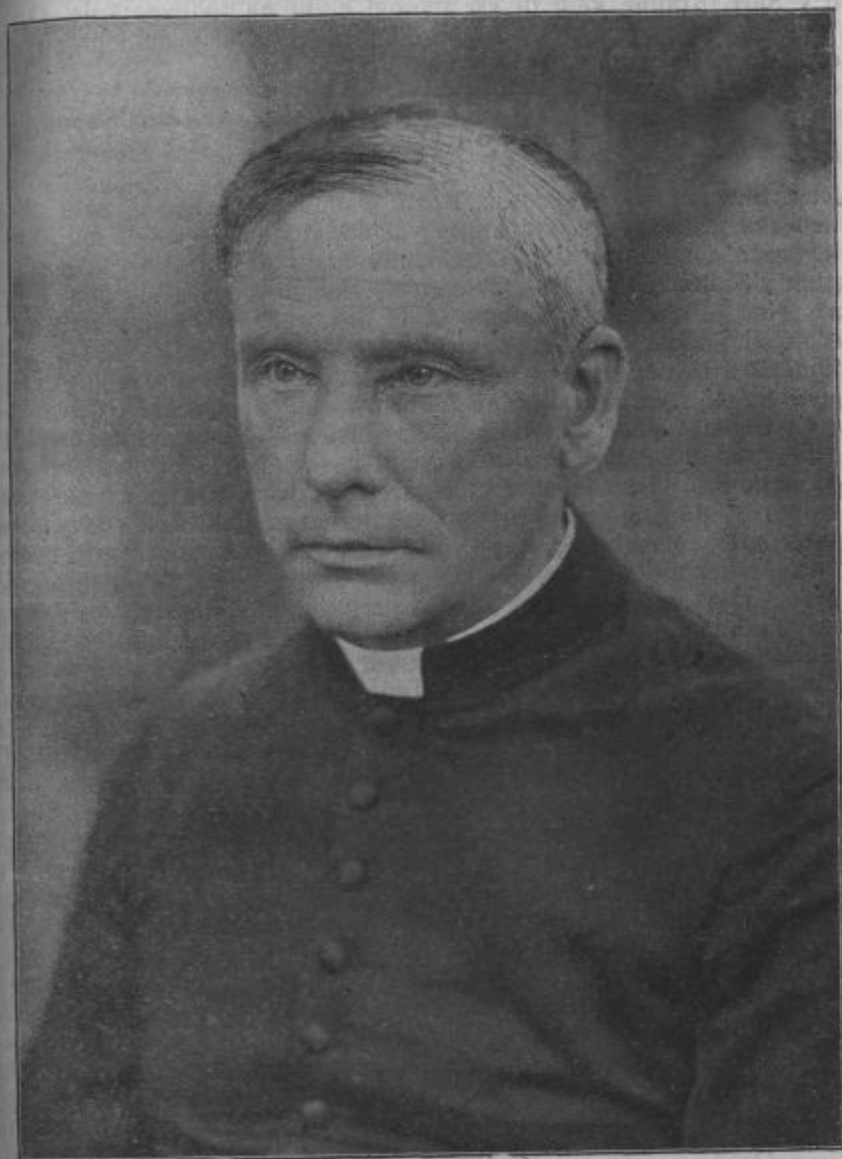
V Misijonišči v Grobljah je vmro 16. aug. 1930. br. Štefan Récek redovnik mis. družbe sv. V. P. v 67. leti starosti in 34. leti sv. pozvanja. Rojen je bio v Slov. Krajini v občini Vadarci, od bogaljubnih i pobožnih starišov. Kak deček se je navčo stolarstva (tišlarstva). Bio je delovodja pri slovečem stolari v Radgoni Fr. Kúrsi, ki je svedočo od njegove vernosti, marljivosti i poštenja. Pok. Récek kak delovodja je meo slovenske

pomočnike iz Slov. Krajine, redno jih je vodo vsako nedelo i svetek k slov. službi božoj v Marijino cerkev v Radgoni. Vodo jih je pa najraj k sv. Petri v Gornjo Radgono, ar se je tam slovesneje opravljala služba boža i narodna zavest gojila. Bio je pravi oča mladih ljudi, vodo jih je te na vsa znana boža pota, sam je šo peški na slovečo božo pot sv. Višarje, zdaj italijansko ozemlje; preiskao i počastio je na toj poti vse znamenite romarske cerkve na Koroškom; dobri romarje so ga sprevajali i njemi šli na roko. Mladenec se je pa najraj pelao k sv. Jožefi v Celje na düh. vaje, kajti skušnja ga je včila, da ta boža pot najbolje hasni mladomi človeki na poti v življenje. Dosta se je brigao za mlade ljudi, i njim pomagao k sv. življenji. Leta 1895. je šo na düh. vaje k sv. Jožefi; domo prišedši odpove delo pri majstri, svojo novo hišo v bližini Radgone podari svojoj sestri, vzeme potno palico pa se poda naravnost v Gradec v novicijat misijonarov sv. Vincencija Pav. Kak novinec je bio zgled vsem; živeo je sv. življenje, „moli i delaj!“ njemi je bilo geslo. Bio je vzor delavnosti pri svojoj stroki — majster, umetnik! Kakša velikanska dela je izvršo, se ne da popisati, viditi se jih more! Gradec, Dunaj, Budimpešta, Piliščaba, Gorica, Ljubljana, Celje svedočijo od njegove požrtvuvalnosti. Kelko je naredo vsmiljenim sestram na vse kraje — v Avstrijo, Vogrsko, v Slovenijo, do raspada po vojski. Kak slovenske matere sin, ga je vleklo na jug k svojim misijonarom sobratom; želeo si je, za čast božo še tū kaj včiniti. Komaj je dobo dovolenje; z največšimi težavami se je to zgodilo, ar je on bio glava vsega svojega obrtnoga podjetja. Na novoj Jugoslovanskoj postojanki je meo za novo provincijo dosta dela, i žrtev ne menkalo, ar je trbelo na novo vnogo včiniti! Bogi je bilo zadosta. Njegovo zadnje delo je bio oltar sv. Ćirila i Metoda v Belgrad. Po končanom deli je prišeo iskat zdravja k sv. Jožefi v Celje, od tod je šo nazaj v redovno življenje i od tec vūpamo v večno življenje! Dober Bog njemi je dao talente i teh je nej zakopao, nego pridobo si jih še več. Bio je pravi umetnik i to delaven. Bog nam daj še vnogo takših, i Slov. Krajina bo čast mela.

Za delūvanje v goricaj Gospodovih si je pokojni zaslužo nevenliv venec večne slave! Zasluže so bile velike — vnogo je trpo v življenji. Vnogo v boleznj na želodčnom raki, zatem njemi pa sledila lepa spodbūdna smrt! V življenji je dosta molo za napredek verskoga življenja i tūdi narodnoga v Slov. Krajini! Spodbūjao je vsakoga, naj to dužnost spuni! V rsdovnom življenji je zgledno živo, spunjavao svojo dužnost verno. Vnogo so zgūbili misijonarje v njem — ali pridobili tūdi vnogo; kajti: delao i živo je zgledno po zgledi Ježušovoga skritoga življenja. Bio je mož molitve, kakšega je želo sv. Vincencij — ki pravi: „dajte mi moža molitve i on vse premore!“ S svojim mirolūbnim življenjom si je srca pridobo — prijateljsko občevao svojimi sobrati. — Lūbo je svojo rodno zemlo Slov. Krajino — meo je vsikdar spodbūdne navdūšene namene v čast božo i v zveličanje dūš. Kakše je življenje, takša je smrt — pravi pregovor. Vnogo bi še bilo najti v njegovom življenji — pa naj bo zadosta. Samo to bi bilo želeto, da bi dobo pokojni vnoge, ki bi sledili njegovim stopajom i šli za Ježušom — delali, trpeli živeli za Ježuša!

Velike načrte je meo za bože Kralestvo, ka ga širi z zgledom, z rečjov, pa tūdi v djanji. I to je pokazao že med svetom s svojov gorečnostjov, da vtrdi sveto življenje v mladini i ta gorečnost ga je vodila tūdi v samostan! Kak je vužigao na moliteve za dobre dūhovnike i redovnike!

Pravo je: ti so sol zemle — ki se ohranijo, da se človek ne pokvari i ne pogubi! Za te je darüvao svoje molitve — i jih noso v svojem srci kakrekoč. Zahvalimo ljuboga Boga, da nam deli svojo pomoč po vernih svojih služabnikaj. Slovenska Krajina naj se veseli takših

Po 25 letnici Marijtnoga Lista : Klekl Jožef, vp. plebanoš vrednik M. Lista v Črensovcih ob 25 letnici M. Lista.

rojakov v tujini, ki jo podpirajo s svojov tihov molitvijov, mogoče so to najboljši rodolübi! Stariši, žlahta, naj se veselijo, ki majo v dühovskom ali v redovniškom stani goreče, vrele svoje — ki se jih spominjajo še onkraj

groba; a naj nepozabijo, da se tudi za te more moliti, kajti brez milosti bože smo nikaj ne, kde koli se nahajamo. Pokojni br. Recek naj nam bo vsem zgled pobožnoga, vreloga, gorečoga, svetoga življenja! (Lepa hvala za krasen dopis. — Omenim še to, da je pokojni iz srca želo, da bi se naselili Lazaristi v Slov. Krajini, kam bi vsi stanovni hodili na duhovne vaje. Oh z kakšov gorečnostjov mi je odkrivalo to svojo želo? Naj v nebi prosí do-roga Boga, da se ta njegova žela spuni. Vrednik.)

Trije Krali.

Svetek tihe radosti, sveta noč, Božič je mino. Veselje, ki nam ga je vlejala nebeska pesem angelskih korov: „Dika Bogi na visini i mir ljudem na zemli,“ ešče napunjavle naša srca. Čütimo, da smo postali drugi, da smo postali služabniki Gospoda, ár smo se ravnali po rečaj sv. Pavla apoštola: „Noč je minola i približao se je den, zato pa püstimo dela kmice i oblečimo si orožje svetlobe.“ Oblekli smo orožje svetlobe, čistili svoja srca i okinčali z belimi lelijami milosti svoje duše. Pripravili smo pot Gospodi, deteti Jezuši, Deteti neskončne lübezni i smilenosti bože

Sv. Cerkev nas vodi ešče naprej. Ne püsti nas same, nego pripelati nas šče do viška popolne radosti. To včini na den sv. Treh Kralov, gda nam predoči modre, ki so iskali i najšli Dete, Jezuša. On je zavolo smilenosti i dobrote ne samo šteo priti na zemlo, nego tudi dati se ljudem spoznati. Ne samo naroditi se, nego tudi, da ga pripoznamo. Zato obhajamo te den, znameniti den sv. Treh Kralov, da to lübeče Srce Jezušovo, Srce našega Krala spoznamo i priznamo pred celim svetom za naše srce, ki nam naj kralüje do konca sveta. Dnes je višek veselja božične noči! Dnes so prišli Modri iz vzhoda, iskajoč sunce pravice i Krala nebe i zemle.

Te den so molili Sina D. Marije, gda so prišli pod vodstvom nove zvezde. Zvezda njim je naznanila rojstvo Deteta, štero je prišlo na zemlo „Kak vladar i Krao, Njegovo kralstvo je v njegovih rokaj i tudi oblast“ (Parsch). Modri molijo Dete položeno v jaslice. Prinesli so njemi darila, zlato, kadilo i miro.

Ne pripoznajo Deteta, ki je v Marijinih náročaj, samo za Boga svojega, priznajo ga tudi za Krala s tem, da prinesejo zlato. Gde je o Modri — kralovski plašč Deteta? To so plenice! i če je krao, gde je kralvska korona? Vi ga vidite — vi srečni — v kralevskoj koroni, korona njegova je telo, ki bo darüvano na oltaj križnoga dreva za zveličanje düš!

Iz kralevskoga mesta (Jeruzalema), gde so mislili iskati novorojenoga Krala, so bili poslani v Betlehem. A gde je kralvska palača, tron i dvorski kralovski ljudje okoli Njega? O zaistino tudi kralevsko siromaštvo vlada tü. Zvezda, štera je šla pred njimi, obstane ober pastirske štalice. To je palača, tron so jaslice i kralovski ljudje Jožef i Marija. Tü počivle Krao, Dete-Jezuš, šteroga so iskali Modri. Spadnejo na kolena i molijo. Pridite tudi angelski kori, Krao vaš i naš je v zemelskoj slavi, je v našem telu. Njegove Kralvske roke i srce je obdano z džündži lübezni i smilenosti, ár prinaša na zemlo mir, tolažbo žalostnim.

Tri modre od lzhoda prek püstine je pripelala zvezda h Krali lübezni, pravice i sveta. Naj bo tudi nam svetla zvezda naša sveta vera, ki nas vodi po püstini i težav našega življenja v novo domovino h Krali, Jezuši, ki je središče vseh src.

Od „Doma sv. Frančiška“.

Telažba za darovnike.

Za vse darovnike žive i pokojne i v teh namene se služi vsaki teden edna sveta meša od tistimao, kak se je začelo nabirati na Dom i se bo služila v Domi stalno naprej kak večna meša do konca sveta. To je na leto 52 svetih meš do konca sveta!

Na gostüvanjih mislijo na sirote. Čeravno so na gostüvanji navadno vsi dobre vole i se človek navadno žmetnej spomni na siromake, če njemi dobro ide, denok naši vrli družbanje i starešine poleg vseh drugih skrbi tüdi za sirote skrbijo. Tak so na treh gostüvanjih nabrali 95.50 Din. Družbanje, nasledüjte ta gostüvanja, gda bote meli priliko.

Velko zavüpanje v božo smilenost i dobrotlivost se kaže tüdi v läbezni do sirot. Din. 325 so darüvali, da bi si s tem sprosil srečo i blagoslov pri hiši. — I dober Bog plačüje zavüpne prošnje s svojov bogatov rokov. Od vseh strani prihajajo dari za „Dom sv. Frančiška“ v zahvalo, da jih je Bog poslušno, jih je občüvao betegov i nesreče.

Dar Slüžečke dekle. Dekla, ki si s krvavimi žüli služi slabo plačilo, vüpa dati od svoje plače prle 20 i zdaj 80 Din. za sirote! Tisti, ki trpi, ma sočütje do trpečih. Kelko ležej bi dao gospodar, šteri večkrat ma kakše dohodke. 10 Din. se kmeti že nindri ne pozna, ne če jih ma pa ne, če jih vü da. Ednok se odpovem pol litri vina i ga darüjem za sirote, ki dostakrat nemajo kama bi glavo položile. Malo več si trbe na sirote zmisliti, ki bi tüdi rađe mele tak lepo hišo, tak lepo živino, tak lepe njive, kak jih drügi majo, pa so ne po svojoj krivdi, vržene na cesto i morejo živeti od smilenih src drugih. Če daš siroti kakši dar iz smilenja, si s tem zaslüžiš bogato povračilo v nebesaj. Ka daš tomi najmenšemi, Bogi daš.

Bog pobira. Zdaj, kda je velka nevola pri penezaj, nabiralci na Dom nosijo prazne ali ščista malo nadeljene roke. Siromaštvo je. Bog je pa bogat, zato on pobira i dava tak, ka navdehne düšam, naj prosijo pomoči i oblübijo dar za sirote. Pa se vsikdar posreči dobromi Bogi na te način kaj nabrati v najvejšoj sükešini. — Oča sirot povrni vsem obilno! Odbor.

Za spomin mojoj pokojnoj materi i vsakoj dobroj slovenskoj materi.

Zadnji božični svetki so mi prinesli bolečo radost. Zakopao sem svoj najvejši zemelski kinč: mater. To je bila moja velika žalost. Veselja cvet mi je pa zadišao skoz trnjav venec, ka je tak lepo, tak srečno vmrla moja mamika. Naj njej i vsem našim slovenskim materam postavim spomenik, zapišem par vrstic od njenoga življenja i od njene smrti. Te vrstice tak služijo ne samo njej, nego vsem našim dobrim slovenskim materam, šte-rih večina je takša, kakša je bila moja dobra pokojna mamika.

Pred petimi leti mi je dober Bog k sebi pozvao očo. Še jako sem ležao v bolnici, kda je bio na smrtnoj posteli. Dober Bog me je teliko pomogeo, da sem ga mogeo na zadnje še živoga poglednoti, nesam pa mogeo ž njimi govoriti. Po njegovej tüdi lepoj smrti, je prišla nevolna kak na celi naš kraj, tak posebno na našo domačo hišo. Najhüti je bila povoden. Ar je voda domačo hišo popolnoma oblejala i ar moga koga te ne bilo pri hiši, so same ženske mogle v mizloj jeseni do kolena gaziti po njej. Itak slaba mati so se mi te sprehladili i teško zbetežali.

Žalost mi je bila tem vekša, ar sam se komaj skopao z boleznii i odišes v Beograd na dužnost i sem meo za jedino tolažbo vu vseh svojih velikih trüdaj, posküšnjjaj, borбай i težavaj poleg dobrega Boga samo mater na zemlji. Z milov prošnjov sem se zato obrno na dobrega Jezusa, na mi jih še par let neha, ka ne bom sam sameren na sveti. Močno vüpanje mi je na ponizno prošnjo pognalo v srce, ka me je dober dober Jezus poslüšno. Zato sem pa tüdi pravo materi, ki so se pripravljali na smrt i si dali čteti prelepo knigo sv. Alphonza Lig.: „Priprava na smrt“, „ka jih eče ne püstim z toga sveta“. Želo sem meti nekoga, ki bi mi večkrat pravo to najslajšo zemeljsko reč: „Dete moje!“ Večna hvala dobromi Jezusi, ka me je poslüšno. I ne samo ka me je poslüšno, dao je drögoj starici tüdi zdravje do zadnjega. Čeravno slabotni, a vendar zdravi so bili. I teh pet let, kak mi jih je šče dober Jezus obdržao, so mi bili na najvekšo tolažbo, kavsem njim mogeo pomagati, ka sem mogeo k njim priti, jih obiskavati i pri njih se müditi. V težavnem poslanskem pozvanji so mi bili počitek: mati.

Kda se dobromi Jezusi z globočine srca zahvaljüjem, ka mi je mater püsto tak dugo na zemlji, ka so se mogli včakati z svojimi 80 letami nesamo 50 letnice svojega zakona, nego zednim tüdi 25 letnice mojega mešništva i šče 25 letnice Marjinoga Lista, na kratci opišem kakše življenje so živeli i kakša je bila njihova smrt. Z tem popisüvanjom pa neščem njih hvaliti ali pozdigavati nad tisto, ka so bili, samo zahvalni spomin njim ščem z tem postaviti, njim i vsem drögim slovenskim materam, štere so vu večini takše, kak so moja bili.

Svojih starišov neso poznali. Kak sirota so rasli gor v rojstnoj hiši na Cankovi. Ta okolščina je bila tüdi eden vzrokov i nagibov, ka so bili smilenoga srca do vsakoga trpečega, posebno do vsake sirote. Smilenost je bila glavna poteza njihovoga življenja. Nišče nese je vrno brez dara od njih. Zato je pa tüdi blagoslovo smileni Gospod njihovo hišo, ka v dugih letaj kak so v njej gospodinjili, nikdar neje bila okradjena. Vsakoga so sprejeli, vsakoga nadelili, do vsakoga so meli dobro reč, zato pa neprijatelja nikdar neso meli. Lepo je posvedočila sirota njihovo smilenost, kda je z tužnim srcem zahvalno pobožala i pogladila ves obraz v trügi ležeče dobrotnice.

Poleg smilenosti je najbolje cvela v njih potrplivost. Dosta so trpeli v teli i düši. To znamo samo mi, ki smo bili pri njih. Že davno sam jih zvao za mantrnico i so tüdi bili. V teli so trpeli vnogo. Prek 20 let so strašne betege prenašali. Zdravniki so njim večkrat napovedali bližnjo smrt. Pa Bog je meo ž njimi drüge namene. Zdravniki so davno že počivali v grobi, kda so oni še živeli i celo se zdravji veselili. A še vekše so bile njihove düševne rane. Te se niti popisati ne dajo. Oko se njim je včasii zarosilo, nikdar pa neso zamrrali. Nikdar nesmo čüli ž njihovih vüst, za-

kaj njim Bog teliko križov pošilja. Trpeli so vse mirno, vdano, prenašali so vse križe i težave potrplivo, stanovitno. Samo ednok se spominjam, ka so v svojoj strašnoj nevoli glasno zajokali i tožili ka njim je žmeten križ, ovak pa vsikdar nemo nosili meč v svojem srci.

Pokojniva stariša vrednika Marijinoga Lista. Slika pred rojstnov hišov na Krajni je z tistoga časa, kda sta stariša obhajala 50 letnico svojega zakona, sin pa 25 letnico svojega mešništva. Obletnica se je obhajala tiho; sin so slišili sv. mešo na Tišini i prečistili med njov stariša.

Moč za potrplivost njim je levala globoka pobožnost i gorečnost, štera je celo njihovo bitje prepojila. Bili so dete Žalostne Matere bože. Sirota brez oče i matere so si zvožili Marijo za mater, Marijo, to Žalostno

mater. Njene žalosti, štere so radi ponavljali z vüstami, so jih krepile na poti trpljenja. Ešče na smrtnoj posteli so ponavljali lepo pesem od Žalostne matere bože. Lübezen do Matere Marije jih je vodila skoz celo življenje, ta je mela najglobši koren v njih. Zato je njihova vzgoja obstajala v tom, naj celo družino pripelajo k Mariji i po njej k Jezusu. Kda njim je srce krvavelo od žalosti, kda so se njim oči v skuzaj topile, te so se okrepili z tem, ka so si vüsta odprli na najlepšo pesem, kak so jo zvali, na najlepšo pesem na sveti: „**Za Bogom najrajši Marijo častim**“. To je bila njihova najlúbša pesem, to je bilo njihovo življenje. Ne čüda zato, da vseli, kda se je pesem v domačoj hiši oglasila, je mati prosila pasmare: „**Marijino popevajte!**“ Sveti rožnivenec njej je bio takrekoč palica. Brez njega neje bila ne vudne ne v noči. Toga je molila cela hiša po večeraj sküpnno i ona ga je šče posebi molila na svojem ležišči, kda so drügi že v globokom sne počivali. Pobožnost pa greh ne moreta vküp prebivati, če je najmre prava pobožnost. Prava pobožnost samo jakost rodi. Tak je bilo pri materi. Čista, ponizna, potrpliva, smilena i delavna je bila. Žao-ne reči nikomi neje povedala, neje nikdar preklinjala ali psüvala, bila je trezna, prosta, skromna. **Po modl nikdar ne se je oblačila, do smrti je obdržala svojo staro kmečko nošo.** V takšoj domačoj noši je sprejela tüdi l. 1929. prezvišenoga gospoda ljubljanskoga knezoškofa Dr. Jeglič Bonaventuro Antona č. eršeka, koga obisk jo je nezmerno razveselo.

Dece je teliko sprejela keliko njej je dober Bog odločo. Slabotna ženska jih je osmero porodila. A ne jih je samo porodila, jih je tüdi odgojila. I vsako je srečno, ki jih je bogalo i se dalo od njih voditi. Pokarali so vsako dete, tüdi pokaštigali, a nikdar neso je prekunoli. Njihova deca ž njihovih vüst nikdar neje čüla slabe reči, nego samo dobro. Bili so ostri i nikdar neso dovolili kakšega šepetanja. Vsaki je mogo glasno gučati i vsaki je mogo račun dati od svojega dela. Kak so oni odkrito vsakomi vse povedali v obraz, tak so zahtevali odkritost od svoje dece. Pa če štero ne se je ravnalo kak so oni zapovedali, so je z vsov lübeznostjov pokarali, goreče molili za nje, naj blodni stopaj popravi i žive kak oni živejo z Marijov za Jezusa. Sledkar smo vsi opazili, kak kvarno je bilo za nas deco, če njihova reč neje valala. Oni so iskali samo pravo pot za svojo deco. Pri smrtnoj posteli njim je ta vzgoja prinesla to veliko tolažbo, ka se je pri njej vsa njihova deca zbrala, jih z vsov lübeznostjov obdala i se z tistim dühom poslovila od njih, kakšega so oni cepili v njihova srca. Nakeliko so iskali samo zveličanje svoje dece, svedoči njihovo vočimetanje, z šterim so me sprejeli, kda sem bio zvoljeni za poslanca. „Zakaj si se dao zvoliti? Püsti to delo!“ Bojali so se za mojo düšo. Pa samo te so se pomirili, kda sem njim razložo, ka nesam šo iz svoje vole na to teško dužnost, nego samo po dovoljenji i po želi višesnje cerkvene oblasti, ka samo po božoj voli nosim te teher i samo tak dugo kak bo boža vola. Znali so, da če ne po lastnoj voli, nego po božoj vršim poslansko dužnost me dober Bog ne bo zapüsto, kak tüdi ne me je. Kakše je življenje, takša je smrt. Tak pravi naš krščanski pregovor. Te reči so mi ponovili tüdi düšni paster pokojne preč. g. Krantz Jožef, Tišinski plebanoš, kda sem njim naznalo, ka so mi mati zaspali. Po jakostipunom življenji more priti samo pobožna smrt. Takša je bila tüdi njihova. Do zadnjega leta so se šče hajdi držali krepki i na stare dni ne čütli nikše poteškoče pri življanji hrane, ka jih je v mladosti vsa leta mu-

čilo. Zadnje leto 1930. so pa vidno pešali. Hodili so šče kaj gor i vü ograd počivat ali že samo po palci. Kda smo pa zvršili zahvalno pobožno 25 letnice Marijinoga Lista, so resno zbetežali. Nekši glas mi je zdaj prvo v srci: „Püsti zdaj mamiko!“ Odgovoro sem dobromi Jezuš: „Vzejo, dober Gospod, kda jo ščeš meti, niedno minuto jo ne nehaj duže sveti, kda jo želeš meti. Kda pride njena vüra, o vzemi jo k sebi i plač njej lübezen, ka je jedinoga sinka dala tebi v službo.“ Želela me je. Sem i spoznao, da so njej dnevi šteti. Ne še kazala toti nagle preselity ali otekanje nog je svedočilo, da se njej neba zača že odprtrati. Sprejme je svestva za vmirajoče. Jezuš, koga je tak rada k sebi jemala, njej je pneso zadnjo moč za zadnjo vojsko. Prestala jo srečno. Dec. 20. sem znova obiskao. Bila je že jako slaba ali v guči i spomini črstva. Ponalala je lepe reči, nanašajoče se na Marijo, Žalostno mater i na tolažni trpečih. Kak prle, tak tüdi zdaj sem jo včio, kak naj darüje sebe i v svoje trpljenje pa smrt za Matercerkev, za dühovnike i vse düši i naj lübezni do Jezuša sprejme: križ i smrtno vüro. Vse je z največšov pobožnostjov ponavljala z rečmi i v svojem srci, posebno je pa potrdjavala, šče tak dugo mirno trpeti, kak dugo Jezuš žele, naj samo more k njej priti. Drugi den 21. je bila 4. adventska nedela. Rana predga je močila. Pita me z srčnov željov: „Ostaneš tü zdaj to noč!“ Mesto odgovora jo pitam: mati, jeli ka ste me za Jezuša dali? Več ne pitala, nego samo odgovorila; „idi domo, pa vütro pridi nazaj.“ Prišo sem. Je šče gčala, ali vidilo se je, ka je te den zadnji njenoga življenja na zemlji. Za sem se držao ves čas pri njej. Okoli poldvanajste vüre zbüdim ešče ednok v njej namen, ka šče trpeti i mreti iz lübezni do Boga za Matercerkev, za njene dühovnike i vse düšice. Za menov je ponovila z vrelov pobožnostjov te reči potem pa z cele moči ešče ednok zdignola glavo prmeni, ka mi šče nekaj povedati. Nagnem se k njej i poslušam pazljivo, mi žele mirajoča mati nazadnje povedati. I povedala je te reči: „z lübezni To je bila njena zadnja reč na zemlji, več ne je spregovorila. „Ž lübezni O kak se mi je trgalo srce, kda sem te zadnje njene reči zasajao v svoje detinsko srce! Ali kak se mi je pa tüdi topila düša od velika tolažka ka tiste peroti vodijo mater vu večnost, z šterimi je letala celo svoje smelsko življenje okoli mene, okoli vseh svojih i ž njimi okoli dobroga Boga ka ide z lübečim srcem do Boga i bližnjega z toga sveta! Oči več ne prla, a razmila je vse i z klumanjom nam davala na znanje, ka smo kaj pitali, ka vse razmi. Smo neprestano molili pri njej i ona znami. Kd smo pri molitvi svetoga čisla, šteroga z rok ne je püstila, prišli do „I ka bodi . . .“ je roko zdignola v znamenje, ka bi se štela križati. A reč njej je vsikdar menšo gibčnost kazala. Pítao sem jo, če ne bi ešče ednodprla oči, ka bi pogledno v tiste oči, štere so me z tak velikov lübnostjov vsikdar gledale. Je odklumala, ka jih ne odpre. Sem njej pritre „Dobro mati, ne odpirajte je, le gledajte proti nebi, Jezuš vas čaka ž l čakao jo je. Ob 2. so roke mirne gratale. Začela je spat. Spala je neno kak nedužno dete spi . . . Odihala je kak zdrav človek odihavlje. Zili smo, ka se več ne zbüdi. Zato so začeli deca, vnüki, rod, poznano sosedje pri njej opravljati zadnje molitvi, jaz pa molitvi Materecerkve vmirajoče. Vse smo lepo opravili, toti z tresajočim glasom včasi, ali v dar hvala dobromi Jezuš, v lepom redi, pobožno. Ob pol štiraj je začbole na retci odihavati i okoli štrte vüre je zaspala z blaženim mirom

razi, kak detece na naročaj svoje matere. Z kakšim čutenjom sem molo
 Inje, krasne cerkvene molitve za vmirajoče: „Pridite svetci boži, prihaj-
 te angelje Gospodovi, sprejmite njeno dušo, pripelajte jo pred lice bo-
 — zna samo dober Bog. Za mrtvo smo zmolili, svečo za vmirajočo
 asnoli, od postele pokojne stanoli. Stanoli smo z mečom v srci, ka-
 tere nemamo več, a z ednim z sladkim tolažilom, ka je dober Jezuš plačao
 ojoj službenici njeno lübezen i smo njej želeli iz celoga srca: draga ma-
 ka, počivaj v miri, o ve si si ga zaistino zaslužila. Idi i veseli se z
 zikov, Jančekom, Drašekom, Števekom, z dragov svojov dečicov, ki
 je prišla z nebe zvat, kda smo mi živoča tvoja deca jokali okoli tvoje
 rne postele. Veseli se pri Jezuš i Mariji pa moll za nas, kak si nam
 smrtnoj posteli obečala.

Na mrtvečom odri je z tistim blaženim mirom na obrazi spala, kak-
 ga je nosila v življenji v srci i z šterim se je preselila v večnost. 23. dec.
 o jo zakopali. Sprevodne pobožnosti so opravili mil g. č. kanonik Sle-
 Ivan z pomočjov domačega gospoda plebanoša, Krantz Jožefa, Čren-
 vskoga plebanoša Čačič Jožefa, Kolenc Franca, kaplana Sobočkoga, pa
 a bogoslovca, Halas Daniela iz Črensovec i Šoštarec Franca iz Sodiši-
 . Jako veliki šereg dobrega naroda se je potrdilo na sprevod, da vze-
 slovo od pokojne i jo sprevedi na zadnjo pot. Tišinski pevski zbor je
 i vodstvom g. Antauer Eugena spevao lepe žalostinke i celi sprevod je
 ao odkrito pobožnost i poštüvanje do pokojne. Bog povrni vsem za lübezen.

* * *

Na Svečnico je bilo l. 1907. pri Svetom Sebeštjani, kde sem te bio
 banoš. Zima je bila ostra, cerkev mrzla, da nam je šče mešno vino
 rzavalo v kelih. V tom mrzli smo držali večernice vsaki den pred go-
 n sv. Sebeštjana, pri šterih sem se prehlado. Na Svečnico sem zato šče
 avo predgo, krščanski návuk i nagovor pri zdavanji, a večer sem se že
 bo počüto. Vlegeo sem že betežasti, ponoči mi je pa tak slabo prišlo,
 niti ne sem mogeo naznaniti sestri i ostalim v hiši kak mi je. Zavesti
 am toti zgübo ali goro sem v tak strašnoj vročini, da mi je za mreti
 o. V tom zapuščenom stani sem si zbüdo želö: „O da bi moja mati zdaj
 il, kak mi je hüdo!“ Nato sem včasi zadremao. Živo mi stoji šče zdaj
 d dušov, kak da bi zdaj bilo, ka se je te zgodilo. Stopo sem pred do-
 č hišo i sem gledao skoz okno. Bila je strašna tmica i ne sam vido
 aj, samo mater sem milo zezvao: „mati, mati!“

Teški beteg se mi je začno to noč i me je mučo vnoga-vnoga leta.
 iko sem se okrepo, ka sem prišeo iz postele ali za delo nesam bio
 go let. Obiskali so me pokojna mati kda so zvedili za beteg. Te mi je že
 lo boljše bilo. Prva njihova reč je bila: „Zakaj si me pa zvalo te po-
 ti, moje drago dete?“ Na senjo nesam nikaj dao, zato sem se tembole
 üdivao, kda so me mati tisto pitali, ka sem v sneh vido i delao. Bog
 je poslühno i je mater obvesto, da njeno dete žele pomoči. Čüla je
 i glas i je molila za mene. Pravila mi je, ka je sveto čislo molila v
 ojoj kmičnoj noči, kda je moj glas začüla. Marijo je prosila za mene. I
 pra nebeska mati jo je poslühnoła. Sem osvedočen, da so mi materne
 litve spravile nazaj zgübljeno zdravje, kak me je pri ednoj novoj sve-
 na molitev starišov Bog pozvao na dühovniški stan. To je bila moja
 i. Takše se po večini naše slovenske matere. Naj vsem pletejo te vrs-

tice venec zahvalnosti na njihove glave za lübezen v šteroj so preživele pozabljenosti svoji križov pun žitek z Bogom združene za svoje družici.

Gda se dobromi Bogi iz celoga srca zahvaljüjem, ka mi je takšo mater ter dao i ka je našemi narodi teliko dobrih mater dao, prosim ga, naj mi i vse venča z večnov slavov.

Mi pa drage düšice, spomnimo se v svojih molitvaj z moje družice matere i vseh naših mater! Naj njihov spomin večno žive v našem zavrednem, lübečem detinskem srci!

KLEKL JOŽEF, mešnik
vrednik Marijinoga Lisca

Blaženi Ludovik Gringnon Mariji zroči svoje srce. Njegova pobožnost je edna najlepših i najhasnovitejših na sveti. Stoji v v tom, ka: vse damo v žitki, v smrti i po smrti Mariji za Jezusa.

Liturgična djanja.

Če gučimo od liturgije, mislimo na sv. cerkvena opravila, kak so n. r. sv. meša, javna molitev, delitev svestev itd.

Liturgična djanja so pa kretnje, gibanje, s šterim opravlam sv. opravila, n. pr. klečanje, križanje itd.

Namen mammo na tom mesti razložiti na kratko pomen teh liturgičnih djanj.

1. Stanje i sedenje. Stojimo v znamenje veselja. Tak stoji duhovnik, da opravla sv. mešo, pri evangelijumi — sv. oznanili, pri Te Deumi itd. Sedimo pri sv. opravili, štero dugo trpi. Pomeni pa sedenje tudi čast i čisovno oblast. Tak sedi duhovnik v spovednici, gde ma kak sodnik, oblast odpuščati grehe.

2. Pokleküvanje. S pokleküvanjom pokažemo čast i poštüvanje, okorščino i poniznost. Zato klečimo pred Najsvetejšim. Na velki petek sedimo duhovnika, da celo leži na tleh. To je znamenje najglobše poniznosti i najprisrčnejše prošnje. V starih časih so na to bole pazili, gda so molili stoječki ali sedečki.

3. Priklanjanje pomeni isto kak pokleküvanje.

4. Razprostiranje i sklepanje rok, trkanje na prsi i pranje rok. V staroj dobi so molili z razprestretimi i pozdignjenimi rokami. To pomeni podigavanje svoje duše proti Bogi. Zednim je razprestiranje rok špovinjalo na Križanoga. Mešnik še zdaj moli pri sv. meši z razprestretimi rokami, ljudstvo pa s sklenjenimi. Sklepanje rok pomeni zbranost pri molitvi. — *Trkanjom* na prsi priznamo svojo grešnost i nevrednost i pokažemo zednim žalost i požalüvanje. — *Pranje rok* pred molitvov je bilo v starih časih zapovedano tudi laikom (svetskimi ljudem), ne samo duhovnikom. Na vorišči pred cerkvov so meli za to napravleni stüdenec. Pranje rok pomeni dušno čistost.

5. Liturgični küšec je znamenje lübezni i poštüvanja. V prvih časih so se küšivali krščeniki ne samo pri sv. daritvi, nego pri vsakoj sküpoj molitvi i to moški med sebov i ženske med sebov. Iz poštüvanja küše mešnik oltar, ki pomeni Kristuša.

6. Znamenje sv. Križa. V starih časih so se bole pogostoma križali i to samo na čeli. V sküšnjavaj so delali križ na prsaj. S križanjom priznamo, da verjemo v Kristuša. Zato je križ sküjno znamenje vseh krščenikov. Posebno nam je križ znamenje Kristušovoga trpljenja, kak i vseh obrot i milosti, štere nam je On zaslüžo s svojov smrtjov na Križi.

Versko življenje med našimi rüdari. Hrastnik je kraj, gde živijo skoro samo delavske družine, šterih očevje i sinovje s krvavimi žüli pravljajo v rüdaj vsakdanešnji krüh za sebe i svoje družine. Siromaški je te kraj. Vej pa delavec zdaj niti teliko ne zasluži, da bi sam sebe pošteno preskrbo, gde je pa te še ostala družina!

I to siromaštvo je gvišno tüdi pripomoglo k tomi, da so delavci, ki cele dneve kak krtovje rovajo pod zemlov, pozabili na Boga i na spunjavanje svojih verskih dužnosti. Cerkve nega tam, dühovnika so tüdi ne meli do lanjskoga leta, zato je ne čüda, če je brezverstvo i pokvarjenost tüdi naraščala od dneva do dneva.

Pa je prišeo pred ednim letom v te kraj nam vsem dobro znani dühovnik, ki je bio nikeliko časa tüdi kaplan v Beltincih i se je vdeležo romanja, šteroga je napravilo naše lüstvo maja meseca I. 1929. na Brezje — Alojzij Žalar. Goreči gospod kaplan je meo težavno stališče v tom kraji, gde so dühovnika meli za najmenje vrednoga človeka. V začetki ga nišče niti pogledno ne, ne da bi ga še što pozdravo. Pa gospod kaplan se toga ne prestrašo. V svojoj poniznosti i skromnosti je začno z božov pomočjov pri deci v šoli. V šoli si je naednok pridobo srca vse dece, ki ga je vzljubila kak svojega najbolšega prijatela i dobrotnika. Deca je pripovedavala doma svojim materam od novoga, dobroga gospoda, ki so vsikdar dobre vole i vsakšemi deteti voščijo lübeznivo reč. S tem je deca opomenola svoje stariše na novoga dühovnika, ki je tak prišeo v stik z lüdmj. V par tjednih je postano gospod Žalar prilübleni pri vseh tistih, ki so bili prle, če že ne sovražniki dühovnikov, pa bar mlačni do njih i so se ne zmenili za njihove navuke.

Tak je gospod Žalar dobo lüdi na svojo stran — pripravo je tla za dobro seme — božo reč. Nego v Hrastniki ne bilo niti kapelice, gde bi se vršila boža služba, brezi štere si düšnoga pastira misliti ne moremo. Zato so za prvo silo vzeli z arende gledališko dvorano. Na odri so postavili lepi oltar, ki so ga dobili v Laških toplicah. Dvorana je bila vsa v vencih i oltar v vencih, gda so ovo leto 8. dec. darüvali za delavce sv. mešo i so zasilno cerkvico posvetili Kristuši Krali. Lüdi je teliko hodilo k sv. meši, da je g. Žalar mogeo prositi dovolenje, da je smeo po nedelaj dvakrat mešüvati.

Na Telovo so delavci nosili baldahin v čarnih uniformah i so svetili z jamskimi lampäši. Mogočna prošecija z delavskov zastavov sv. Barbare na čeli je pokazala vdanost lüstva Kristuši Krali.

Ar je dvorana premala, da bi služila nameni, za šteroga so jo zdaj določili, so se siromaški ljudje odločili zidati cerkev, ki bo posvečena Kristuši Krall. Nasledüvanja vredna gorečnost!

Oficir — policajski komisar — dühovnik. Henrik Brückner, star 41 let, se je narodo v Würzburgi. Po gimnaziji se je odločo za oficirski stan, 20 let star je bio poslani na Kitajsko, po štirih letih v Afriko. Gda se je vrno v domovino, je najšeo doma bojno. Tü je bio trikrat ranjeni. Po bojni je stopo k policajom, gde je nazadnje postano policajski komisar.

V svojem vihernom življenji ne mogeo najti mirü i je l. 1923. začno študirati bogoslovje. L. 1927. je stopo v red piaristov. Goreča žela, da bi postao dühovnik, se njemi je spunila. 28. decembra l. 1930. je sprijao mešniško posvečenje v cerkvi sv. Štefana na Dunaji.

Mož je bio odliküvani z mnogimi velikimi častmi, pa vse to posvetno slavo je zapüsto i stopo v službo največkšemi generali, krali vseh kralov Kristuši.

Versko življenje naših dijakov. Po vsej vekši varašaj, gde so gimnazije ali kakše druge srednje šole i celo na univerzaj majo dijaki i akademiki „Marijine družbe“ ali kongregacije. Te so v velki hasek kak dijakom samim tak tüdi lüstvi med šterim živejo. Pri nas v Soboti so že vno-gi vidli, ka bi bilo to tüdi za naše dijake jako potrebno i hasnovito. Pro-bali so, ali zavolo vno-gi teškoč so nikaj stalnoga nej dosegoli. Lani, preminočega meseca so pa dijaki z „Martinišča“ pod vodstvom g. ravnate-la osnovali „Marijino družbo“. Včasi v začetki se je v to družbo vpisalo 36 dijakov i vüpanjo se, ka se ta mala čreda šče povnoži tüdi z zvün-skimi dijaki, za štere je šče bole potrebna. Na svetek Nevtepeno Poprijete B. D. Marije so meli kak kandidatje posvetitev Mariji, odvečara pa njoj na čast lepo akademijo. Na toj akademiji je meo predsednik družbe guč, v šterom je posebi povdarjao pomen Marijine družbe za dijake. Glavne misli toga govora so bile: „Kotrige morejo meti znotrašnjo pobožnost i detin-sko lübezen do Marije. Morejo biti sami dobri krščenicje i druge z lepimi rečmi ravnati k vsemi dobromi. Düša naroda se more preroditi i dijaki so pozvani, da to prerojeno miseo odnesejo med narod pa jo tüdi takšo oču-vajo. Na konci je šče opoto, ka pridejo nevole i trüdi pri tom deli ali nesmemo zgübiti vüpanja i brezi straha moremo iti delat na te njive, gde se obeče obilna žetva či gli je delavcov malo . . .“ Akademija se je jako lepo zvršila na velko zadovolnost vseh.

Na Svečnico pa napravijo vsi tej kandidaije slovesen sprejem i vsto-pijo v družbo kak redne kotrige.

Vüpanjo se, ka Bog blagoslovi naše delo i ka do kotrige Marijine družbe kras med drugimi dijaki, štere do z rečjov pa z peldov vodile „Po Mariji k Jezuši.“ — *Kongreganist*

VSEBINA :

Naročnikom M. Lista nazna-njamo sledeče :		Device Marije	" 6
Jezusek povej nam, ka ti je dala mamika ?	Stran 1	Dve materi. Štera je bila prava mati ?	" 8
Blažena Agela Follnjska, dovica, tretjerednica svetoga Frančiška Assiškoga	" 2	Kratke misli, ki daleč segajo.	" 9
Mladenec i mladenka nekaj vama pravi Bl. D. Marija poslušajte ka!	" 3	† Récek Štefan Janoš Trije Krall	" 11 " 14
Govor sv. Bernarda od dva-najsteri prednosti Blažene	" 5	Od „Doma sv. Frančiška“	" 15
		Za spomin mojej pokojnoj ma-teri i vsakoj dobroj sloven-skoj materi.	" 15
		Liturgična djanja.	" 22
		Cerkveni glasi.	" 23